

[Niels Helveg Petersen]

spørgsmål, der rejses, er jo så omfattende, at de godt kunne gøre krav på et langt svar.

Hr. Svend Auken og jeg diskuterer, hvem der har sagt sandheden om den økonomiske udvikling. Hr. Svend Auken har ret i – og det vil jeg gerne bekræfte – at betalingsbalanceudviklingen i 1984 udfoldede sig dårligere, end vi havde ventet og håbet, men hvis vi havde fulgt de anvisninger i den økonomiske politik – og det hører også med til sandhedsbilledet – som socialdemokratiet gav os, både når det drejede sig om udgiftspolitikken, og når det drejede sig om indkomspolitikken, havde betalingsbalanceunderskuddet med sikkerhed været langt, langt større. Det tror jeg heller ikke vi bliver uenige om.

Jeg forstod ikke helt hr. Svend Aukens indlæg vedrørende den finanspolitiske stramning. Jeg har læst med mine egne øjne i papiret, at der skal ske en positiv betalingsbalanceeffekt ved pålæggelse af afgifter på 3 mia kr., og det betyder afgiftsforhøjelser på minimum, vil jeg anslå det til, 8 mia kr. Nu kunne man diskutere, om man skulle lægge afgifter på for 8 mia kr., men det er indiskutabelt, at en sådan finanspolitisk stramning og afgiftsforhøjelse vil ramme beskæftigelsen, og det er det, der er det væsentligste problem i denne situation.

Til hr. Gert Petersen vil jeg sige, at der er i hvert fald den forskel – det ved jeg med sikkerhed – i forhold til alt, hvad hr. Gert Petersen og jeg har diskuteret om bunden opsparring, at det i denne samling indgår som led i en indkomspolitik. Jeg kan ikke huske de omstændigheder, vi drøftede det under sidst, men jeg er i hvert fald sikker på, at det ikke var i sammenhæng med en stram indkomspolitik, for så havde hr. Gert Petersen næppe overhovedet været med i drøftelserne.

Må jeg sige til hr. Carsten Andersen, at situationen er den, at endeligt indgåede overenskomster respekteres.

Til fru Anne Grete Holmsgård har jeg kun den ene korte bemærkning, at det er interessant at se fru Anne Grete Holmsgård i en ny rolle som forsvarer for de mennesker, der har de højeste indkomster.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Hr. Niels Helveg Petersen levede jo fornemt op til Niels Bohrs ord. Det var kort, klart og forkert, det, der blev sagt.

Vi lægger ikke i socialdemokratiets skitse op til en stramning af det almindelige forbrug med 8-9 mia kr. Der er indbygget i forhold til lønmodtagerfamilierne en betydelig tilbageholdenhed, hvad angår det private forbrug, når man ser på arbejdstidsnedsættelsen. Det er for os tilstrækkeligt.

Så er der alle de andre grupper og alle de andre forhold. Der er vi parat til at diskutere bunden opsparring, hvis vi kan tale om det på et bruttobeskatningsgrundlag. Vi er parat til at diskutere indskrænkninger i belåning af jord og fast ejendom – noget, vi også skal behandle senere her i dag. Vi er parat til at diskutere en anden finansieringsform end den vanvittig dyre form, man i øjeblikket har for betalingsbalanceunderskuddet.

Vi er endelig også parat til at diskutere indeksring af giftskatterne, og det har vi i øvrigt været enige med det radikale venstre om. Vi er kort sagt parat til alt, hvad der kan give en forbedring af vores betalingsbalancesituation, men vi er ikke parat til at diskutere en voldsom finanspolitisk stramning. Det tror vi ikke er klogt, og dér er vi enige med hr. Niels Helveg Petersen.

Derfor ønsker jeg altså ikke senere på dagen at blive præsenteret for tal fra budgetdepartementet, der hviler på den helt forkerte forudsætning, at socialdemokratiet har foreslået forbrugsbegrænsende foranstaltninger i størrelsesordenen 8-9 mia kr. Det har vi ikke.

(Kort bemærkning).

Dohrmann (FP):

Det er altid rørende at høre medlemmer af det radikale venstre stå her og udtale sig – den får lidt til den ene side, og den får lidt til den anden side.

For lidt siden hørte vi hr. Niels Helveg Petersen udtale sig om det positive ved en tvungen opsparring, fordi privatforbruget var for stort. Hvorfor tager det radikale venstre aldrig fat på det offentlige forbrug? Gang efter gang, f.eks. når vi diskuterer bloktilskud til kommuner og amter, har de radikale stået for den holdning, at tilskuddene simpelt hen ikke kunne blive store nok. Nu har man lige pludselig en helt anden holdning, og derfor må jeg konkludere, at det radikale venstre